

דברי הכפר

רבי נחמן מברסלב
תפילה לשלום

אדון השלום

מלך שהשלום שלו עושה שלום ובורא הכל
יהי רצון מלפניך שתבטל מלחמות ושפיכות דמים מן העולם
ותמשיך שלום גדול ונפלא בעולם
ולא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה.
עזרנו והושיענו כולנו, שניזכה תמיד לאחוז במידת השלום,
ויהיה שלום גדול באמת בין כל אדם לחברו, ובין איש לאשתו
ולא יהיה שום מחלוקת אפילו בלב בין כל בני אדם.

ויהיה כל אדם אוהב שלום ורודף שלום
תמיד באמת ובלב שלם,
ולא נחזיק במחלוקת כלל לעולם
ואפילו נגד החולקים עלינו
ולא נבייש שום אדם בעולם מקטן ועד גדול
ונזכה לקיים באמת מצוות ואהבת לרעך כמוך
בכל לב וגוף ונפש וממון, ויקויים בנו מקרא שכתוב
ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד
והשבתי חיה רעה מן הארץ וחרב לא תעבור בארצכם
ה' שלום, ברכנו בשלום!

גיליון מס. 2711 * ח' אדר ב' תשפ"ב * 11 במרץ 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

פורים בכפר הנשיא תשפ"ב 2022

יום ד' 16.3.22 מהשעה 17:00 בלב הקיבוץ

פינות יצירה לפורים כולל מסכות ורעשנים

כיבוד

קריאת המגילה

לאחר קריאת המגילה הצגה של סיפור המגילה

על ידי חניכי המכינה

לחמניה עם נקניקיה ב 5 ש" (תהיה גם נקניקיה טבעונית)

יום ה' 17.3 בשעה 16:00 בחנייה הגדולה

תהלוכת פורים המסורתית עם מיצגים גדולים ומרשימים

סיום התהלוכה במשק ילדים שם יתקיים

הפנינג בתחנות על ידי המכינה לילדי הקיבוץ, הופעה ופיצות בטבון.

משלוחי מנות בסגנון "גמד - ענק" - ההרשמה כבר נסגרה. מי

שנרשם יקבל משלוח מהגמד שלו במהלך חג הפורים.

יום שישי 25.3 (שבוע אחרי הפורים) החל מ 21:00

מסיבת פורים תוססת ומדליקה לכל המעופפים והעב"מים

בחלל בית האריזה הישן בתחילת הכביש הפונה להרחבה.

הכניסה חינם לתושבי הקיבוץ. החלה מכירה בלב הקיבוץ

לאורחים מבחץ. עלות כרטיס 20 ש" , וביום המסיבה 40 ש" .

צוות פורים וועדת התרבות מאחלים חג פורים עליז ושמח לכל קהילת כפר

הנשיא

על דא ועל הא / חעט: תחר וולפין

• מה את לוקחת אתך?

עוד מעט שבועיים למלחמת רוסיה אוקראינה. מיליון וחצי פליטים, זה המספר האחרון שאני זוכרת. בכל ערב אני רואה את התמונות, את הבתים הבוערים וההרוסים, ואת הפליטים - אלה שכבר עברו את הגבול "למקום מבטחים" ואלה שעדיין מנסים להתקדם בפקקים אל עבר הגבול. בעיקר נשים. נשים עם ילדים קטנים בידיהן, ויש גם זקנים וזקנות.

הם נושאים מזוודות, מזוודה אחת או שתיים, לא יותר. כמה אפשר לסחוב אתך כשאתה נמלט, כשאת בורחת וצריכה להגן על ילדיך הקטנים?

היום, יום האשה. הרבה מברכים ב"יום האשה שמח", אני מודה על הברכות, וחושבת על אותן נשים אוקראיניות הבורחות מההרס והמוות, נשים שהשאירו מאחוריהן בתים הרוסים, ואת בני זוגם, שנשארו להילחם, חיילים נחושים אך נחותים בנשקם ובמספרם, והם נלחמים בצבא הפולש חסר הרחמים.

מה את לוקחת אתך, אישה אוקראינית, כשאת בורחת מביתך?

• שכונת הקרוונים

לנגד עינינו הולכת ונשלמת שכונת הקרוונים. מי זוכר עוד את הקרוונים המתפוררים שעמדו שם עד לפני חצי שנה? קרוונים אשר הובאו לכפר הנשיא עם גל העלייה הגדול מברית המועצות לשעבר בשנת 1990. הקרוונים שהיו אמורים להחזיק מעמד 10 שנים, ובמשך 30 שנה שיכנו בתוכם את עולי בית ראשון במולדת, ואחר כך חבורה גדולה של צעירים, שהם היו להם "בית ראשון בכפר הנשיא" אחרי 31 שנים הקרוונים נהרסו, ופינו מקום לשכונה צבעונית, שעוד מעט תשוב ותאוכלס בצעירים, חלקם בונים את בית הקבע שלהם כאן אצלנו, וחלקם גרים בשכירות עד אשר יקבלו החלטה אחרת על המשך חייהם. בזכות גיא וגנר, נשמרו העצים בלב השכונה, והיא, מיד בראשיתה, טובלת בירק ומחכה לדייריה.

אם אינני טועה, נשמר לוח הזמנים שתוכנן בין הריסה לאיכלוס. שאפו!

• הרבה הרבה תודה

ובמעבר חד: זאת הפעם השלישית והאחרונה (אני מבטיחה), שאתייחס ליום הולדתי השמונים.

לא בכל יום אדם חוגג את יום הולדתו השמונים. אני יודעת שאני לא הראשונה להגיע לציון דרך זה, אבל מבחינתי "אני בת שמונים", עוד לא כל כך נתפס בתודעה. אני, שתמיד הייתי הכי קטנה בכיתה. שהייתי הכי צעירה בין חברי גרעין ה', כמעט הכי צעירה, כי שתי הקרול צעירות ממני,

שהייתי מורה צוציקית של כתת "עופר", ועוד מעט אומר עליה משהו, אני פתאום בת שמונים. אני מרגישה שלא היה לי זמן להתרגל למחשבה הזאת. אבל, עם עובדות מוצקות – אין טעם להתווכח, אלא פשוט לקבל אותן, ללמוד לחיות אתן וליהנות ממתנות הגיל.

תודה לכל מברכי, על מדרכות הקיבוץ, בווטסאפ וברשתות החברתיות. תודה על המתנות שקבלתי. תודה לחברי חוג הספרות שיחד עם שיפי ארגנו לי מסיבת יום הולדת מחממת לב.

תודה לכתת "עופר" הכתה שלי מלפני 60 שנה – נציגות הכתה: צביה, צילה ומרים (לפי סדר הגיל...) שבאו אלי בשבת בבוקר והביאו לי זר פרחים, מתנה וברכה. זה כל כך מרגש!

אני כבר מודיעה על המשך החגיגות:

בסוף חודש יוני, אריה ואני נחגוג את חגיגת ה 140 שלנו (80 פלוס 60 שנות נישואין). זאת תהיה ההזדמנות לחגוג עם הקיבוץ. פרטים יבואו בהמשך. ושרק לא ימנע מאיתנו כוח עליון לחגוג איתכם, בסופו של דבר, מאז פרוץ הקורונה לעולמנו, אני מאד מהססת לגבי תכניות לטווח ארוך, וכמו שאומרים – לא קונה בננות ירוקות.

ועוד בהמשך...

לא רק אני חוגגת שמונים השנה. אמנם אני הראשונה, הכי מבוגרת, בין ילידי 1942 בקיבוץ, אבל, יחד אתי תחוגגנה עוד ארבע חברות צעירות: קרול ל., נעמי פ., מרים ק. ודינה ברור. ביזמתה של קרול, אנחנו חוגגות, ונמשיך לחגוג לאורך השנה כולה.

• אם אשכחך....

במהלך חמש עשרה השנים האחרונות העליתי על הכתב קטעי זיכרונות מתקופת ילדותי ונעורי בירושלים. כתבתי על משפחתי, על בתי הספר שבהם למדתי, על שוטרי המנדט הבריטי, על מלחמת העצמאות בירושלים ועל השכונות שבהן גדלתי.

בחדשים האחרונים ערכתי את הזיכרונות האלה לספר, שראה אור לאחרונה, והוא נמצא עכשיו בספרייה וגם בארכיון. מי שמעוניין לקבל ממני בהשאלה – יקבל בשמחה. ולכל קוראינו, מצורף כאן צילום של הכריכה הקדמית של הספר.

שבת שלום

תמר וולפין

**אני מזמינה אתכם,
חברים ובני משפחה יקרים לליבי
לחגוג איתי את השקת
הספר שלי:**

"הראש, הלב ומה שבניהם"

בשבת: 19/03/22

בשעה: 11:00

**אשמח לראותכם!
שושנה שרקי**

במועדון "לב הקיבוץ"

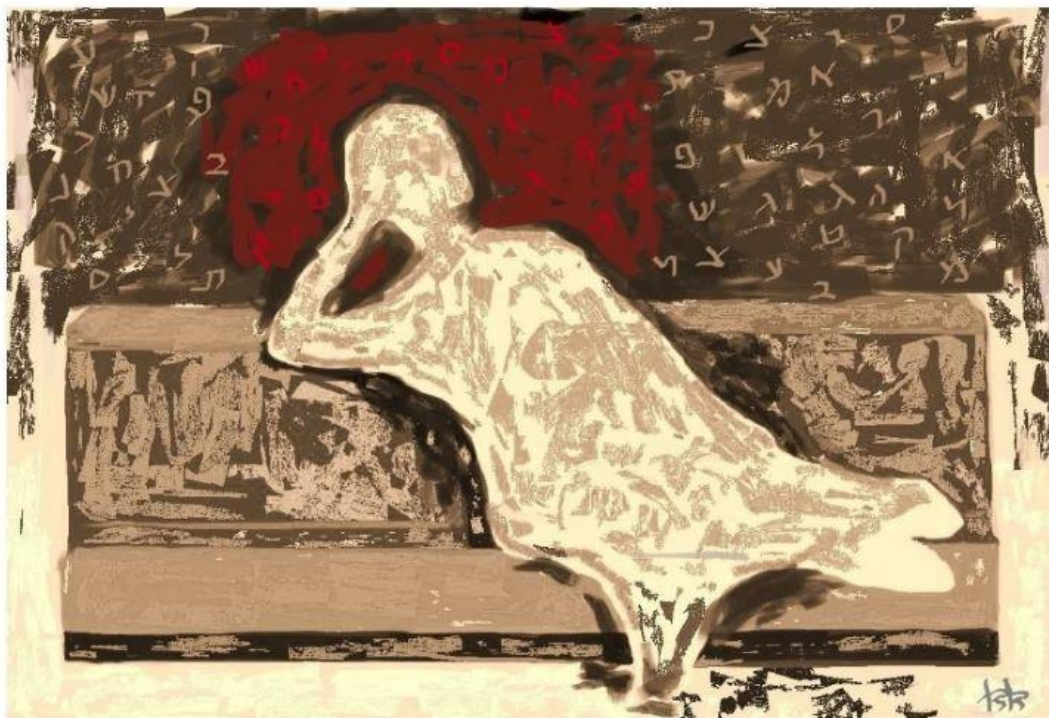
על הדרך / הפינה של דודו

יום האישה הבינלאומי

1. אני מבקש להקדיש את היום הזה לאימי שושנה. ניצולת שואה, פגועת נפש וחסרת אמון באופן מוחלט במין האנושי, בעיקר כאשר הוא נוטה לגלות חיבה. ואחרי כל הדברים הקשים האלה בכל זאת עמדה בה איזו מין הדרת כבוד שהעולם והחיים לא הצליחו להסתיר או לטשטש עד יומה האחרון.

2. סיפור קצר של מסירה מאם לבן :
בשנת 1964 אימא יושבה, כמו בכל יום, ליד החלון וצפתה ממנו בחרדה החוצה אל עבר הכביש שנעלם מאחורי שדירת הברושים. ניגשתי אליה ושאלתי אותה, אימא מה את רואה שם? והיא ענתה כמעט בלחש: "דודל"ה זה שלא רואים את הגרמנים לא אומר שהם אינם נמצאים שם". כמה הרבה חרדה שהיא ציוותה לי במשפט הזה...

המאה של הנפלטים

1. המאה העשרים ואחת הולכת ומתבררת כמאת הנפלטים. המוני נפלטים, מאות אלפים, מיליונים - מסוריה, מאפגניסטן מאוקראינה. נעים בדרכים מבקשים מקלט מארצם שהתהפכה עליהם בפצצות ופגזים.

2. את השיר "בלוז לפליט" כתב המשורר הבריטי ויסטן יו אודן בשנת 1939, על רקע מצבם הנורא של הפליטים היהודים מגרמניה הנאצית, אך למרבה הצער השיר כידוע לא התישן כלל.

3. לא לחינם נצטוונו לזכור כי גר היינו בארץ מצרים. כן, פעם גם אנחנו היינו פליטים, נרדפנו על פני כל הגלובוס ביבשות ובאוקיינוסים. היינו שם נרדף לפליט, באופן הכי מילולי שאפשר שיהיה במציאות האנושית. והמשורר ויסטן יו אודן אפילו כתב עלינו שיר מצמרר "בלוז לפליט". אך מאז גבה לבבנו ונעשה גס בפליטותם של אחרים. שכחנו כי גרים היינו בארצם של אחרים, אנחנו קוראים לזה "נעשינו נורמליים". אך האמת היא שנעשינו פחות אנושיים. פחות בני אדם. הרבה פחות.

4. בלוז לפליט | ו.ה. אודן

תאמר בעיר הזו יש עֲשָׂרָה מיליון נִשְׁמֹת.
חֶלְקֵן חיות בְּאַרְמוֹנוֹת, חֶלְקֵן חיות בְּתֵהוֹמוֹת.
אָבֵל אֵין מְקוֹם בְּשִׁבְלֵנוּ, יְקִירִי, אָבֵל אֵין מְקוֹם בְּשִׁבְלֵנוּ.

1

פֶּעַם הִיְתָה לָנוּ אֶרֶץ מְשָׁלָנוּ וְחִשְׁבָנוּ שֶׁהִיא יָפָה,
הִתְבֹּאֵן בְּאַטְלָס וּמָצָא אוֹתָהּ בִּמְפָה.
אֵינָנוּ מְסֻגְלִים לְלֶכֶת שָׁמָּה כָּעֵת, יְקִירִי, אֵינָנוּ מְסֻגְלִים לְלֶכֶת שָׁמָּה כָּעֵת.

2

בְּגִנַּת הַכִּנְסִיָּה שֶׁל הַכֶּפֶר מִתְנוֹסֵס טַקְסוֹס בְּזִקְנָתוֹ.
כָּל אָבִיב יַחְדָּשׁ פְּרִיחָתוֹ.
דְּרָכֹנִים יִשְׁנִים אֵינָם יְכוּלִים לָנֶהֱג כְּמוֹהוּ, יְקִירִי, דְּרָכֹנִים יִשְׁנִים אֵינָם יְכוּלִים לָנֶהֱג כְּמוֹהוּ.

3

הַקּוֹנְסוֹל דָּפַק עַל הַשֶּׁלֶחַן וּפָטַר:
אִם לֹא קִבַּלְתָּ דְּרָכֹן, מַעֲמָדְךָ הֶרֶסְמִי הוּא שֶׁל נֶפֶטָר.
אָבֵל אֵנוּ עֵדִין חַיִּים, יְקִירִי, אָבֵל אֵנוּ עֵדִין חַיִּים.

4

הִלַּכְתִּי לוֹעֲדָה וְהִצִּיעוּ לִי מְקוֹם יְשִׁיבָה.
בִּקְשׁוּ מִמֶּנִּי מִנְּמֻסוֹת לְשׁוֹב כָּעֵת חַיָּה.
אָבֵל לֹאן גִּלְךָ הַיּוֹם, יְקִירִי, לֹאן גִּלְךָ הַיּוֹם?

5

בֹּאתִי לְאַסְפָּה, הַדּוֹבֵר עֲמַד עַל רִגְלָיו לְטַעַן:
אִם נִרְשָׁה לָהֶם לְבֹא, הֵם יִגְנְבוּ לָנוּ פֶת יוֹם.
הוּא דִבֵּר עָלַי וְעָלֶיךָ, יְקִירִי, הוּא דִבֵּר עָלַי וְעָלֶיךָ.

6

חוֹשֵׁב שֶׁשְׁמַעְתִּי רַעַם סוֹעֵר בְּשִׁחְקִים.
הִיָּה זֶה הִיטְלֵר עַל פְּנֵי אִירוֹפָּה לוֹמֵר: הֵם חִיָּבִים לְשִׁבְק חַיִּים.
עֲלִינוּ הָיוּ הַדְּבָרִים, יְקִירִי, עֲלִינוּ הָיוּ הַדְּבָרִים.

7

ראיתי פודל עוטה ז'קט רכוס בסכה.
ראיתי דלת נפתחת בפני החתול לכניסה.
אבל הם לא היו יהודים גרמנים, יקירי, אבל הם לא היו יהודים גרמנים.

8

עשיתי דרכי למטה לנמל, ועמדתי על אחד הרציפים.
התבוננתי בדגים שוחים, משל היו חפשיים.
רק עשרה רגל מאתנו, יקירי, רק עשרה רגל מאתנו.

9

הלכתי לארך היער, רואה צפרים על אילנות.
הם היו נטולי מדינאים ושרו במנוחות.
הם לא היו מהמין האנושי, יקירי, הם לא היו מהמין האנושי.
חלמתי שראיתי בנן בן אלף קומות:
אלף דלתות ואלף חלונות.
אף לא אחד שיה לנו, יקירי, אף לא אחד שיה לנו.
עומד על מישור גדול גדוש שלג בנפלו.
עשרת-אלפים חיל צועדים הם כה וכה.
הם מחפשים אחרינו, יקירי, הם מחפשים אחרינו.

*

השיר תורגם בידי המשורר אורי וייס, ופורסם בספר שיריו "הילד הזר" (הוצאת
"עמדה חדשה", 2017)

פינת הקריקטורה השבועית:

אין דרך מכובדת להרוג,
אין דרך עדינה להרוס.
אין שום דבר טוב במלחמה – חוץ מזה שהיא מסתיימת.

אברהם לינקולן

איסוף תרומות לפליטי אוקראינה

נקראתי להירתם ולקחת חלק בפרויקט הומניטרי נרחב וחשוב זה.
אין לתאר את הכמות והאיכות של פריטים שזרמו ללב הקיבוץ
מאנשים טובים ואדיבים.

סה"כ 20 קרטונים גדולים שנישלחו לחו"ל,

מיינו ונארזו בעזרתן האדיבה של רינת ונורית אורן ושרה"ה.
תודה על העזרה הגדולה והרוח הגבית של רחלי ומעין.
נתבקשנו לצלם את התהליך עבור דוברות התנועה
ולשם כך התגייס בתודה דרור ארצי.

בנוסף לתודות לכולם,

מבקשת להודות באופן מיוחד גם למפעל הבונים שתרמו ציוד (קרטונים ועוד..)
לטובת פרויקט זה.

תודה גדולה לשקד פרנק על תיאום הגעת הסחורה למועצה.

בעזרתו של דור מעין שבעזרת חברים מהמכינה, הוביל את המשלוח למועצה.

תודות 🌻 – אביטל שובל

12.3 חנה שמוקלר

14.3 נדב קורנבליט

15.3 אלון אנטיס

אביבה לינטון

ענבר ברגר

16.3 קולט אמויאל

ועדת קליטה

אשנב לחיי הקהילה

סדרת כתבות לעזרת המשפחות הנקלטות \ נורית אורן

עם כובע של חברה בוועדת קליטה אני פותחת כאן סדרת כתבות שתספרנה בקיצור נמרץ על אורחות חיינו.

חברים שחיים פה כבר עשרות שנים ובני משק שנולדו לתוך ההווה הקיבוצית שלנו מוזמנים לפסוח על הכתבה, או לא - פשוט לקרוא תקציר על הקיבוץ שמשתנה אל מול עינינו כבר 73 שנים, על מנת שידעו להעביר את הדברים לנקלטים חדשים. המשפחות המחכות מחוץ לקיבוץ במתווה קליטה מרחוק יקבלו כתבות אלה גם ישירות למייל.

הנושאים שאדבר עליהם הם: האסיפה, ועדות, רווחה וערבות הדדית, מערכת החינוך, תרבות וחגים, עבודה וענפי הקיבוץ, חברה רב דורית ומגוונת, התנדבות, אומנות ועוד ועוד, יש לנו הרבה להציע...
הפעם אדבר על האסיפה.

האסיפה הכללית

האסיפה בכל הקיבוצים וגם אצלנו, היתה מאז ומתמיד המוסד העליון, בו נחתמים ומוחלטים אורחות החיים שלנו.

האסיפה עברה גלגולים רבים במשך השנים. בקיבוץ הישן כל נושא היה מגיע לאסיפה. החל מנושאים כלליים הנוגעים לכולם כגון אישור תקציב שנתי, או פתיחה וסגירה של ענף, דרך קניית מכונה חדשה במפעל או קבלת מורה שכירה בבית הספר, ועד הנושאים הפרטיים ביותר כמו נסיעה לחו"ל, אישור שנת חופש למשפחה או קניית כלי נגינה.

האסיפות הראשונות התקיימו בחדר האוכל בהשתתפות מרבית החברים. הרי הילדים ישנו בבתי ילדים, וההורים היו פטורים מלשמור עליהם.

במשך שנים התקיימו האסיפות בכל שבוע, במוצאי שבת בין 20:00 ל- 22:00, במהלכן נסרגו עשרות סוודרים וגרביים על ידי החברות, והדיונים לוו תמיד ב"קליק קליק קליק" של המסרגות. היה יושב ראש לאסיפה ורושם פרוטוקול.

השפה הרשמית באספה היתה עברית, אבל כולם היו עולים חדשים ולא כולם דיברו עברית, לכן התנהלה האסיפה חצי בעברית וחצי באנגלית. החבר מאיר ריינס זוכר שהחבר שמואל חצור הביא הצעה לסדר היום, שמי שלא מסכים לדבר עברית באסיפה, יצא מהקיבוץ תוך חודש. הוא אמר זאת כך: "אנחנו נעמוד על הבריקדות בנושא הזה, נהפוך כל אבן כדי שהציבור יעזוב את הדיבור באנגלית. אנחנו חיים בארץ ישראל, ולכן נדבר את השפה של עם ישראל בארץ ישראל ונעמוד מול כל החזיות (חזיתות) בעניין הזה, ולא נוותר". מי שהבין מה הוא אמר, התפקע מצחוק. כך התקבלה החלטה, שיותר לא מדברים אנגלית באסיפות.

ב- 1964 כאשר הוקם המרכז הציבורי, עברו האסיפות למועדון. היו דיונים עם הרבה מתח, כי בימים ההם לא היתה הצבעה חשאית. למשל, כשוועדת הצעות הציעה חבר לתפקיד כלשהו או וועדה כלשהי, כל אחד ראה מי הצביע בעדו ומי הצביע נגדו. מי שלא נבחר נפגע. היו חברים מקובלים ואחרים לא מקובלים.

לאורך השנים היו אסיפות משמימות עם מעט משתתפים ואסיפות סוערות שמשכו הרבה חברים וגם לא מעט אש. אבל אנחנו קיבוץ אנגלי, רגוע בדרך כלל, והדיונים אף פעם לא נראו כמו דיוני הכנסת המתלהמים היום. בתקופת הפילוג בין קיבוצי הקיבוץ המאוחד והאיחוד, תקופה חשוכה בה התפלגו לא רק קיבוצים אלא גם משפחות, הוחלט שאין מביאים דיונים פוליטיים לאסיפה.

בארכיון הקיבוץ ניתן למצוא פרוטוקולים של כל האסיפות הכי משמעותיות, שעצבו את חיינו והביאונו עד הלום: מעבר מלינה משותפת ללינה משפחתית, העתקת ביה"ס המקומי לבי"ס האזורי באילת השחר, קבלת מועמדים שנויים במחלוקת לחברות, הפרטה, שיוך דירות ועוד ועוד...

הרבה מים עברו בירדן מאז עלינו על הקרקע, האסיפה פשטה ולבשה צורה. מאז הופרט הקיבוץ ב- 2004 הרבה פחות נושאים מגיעים לאסיפה.

חלק מההחלטות מתקבל בוועד ההנהלה (המזכירות) או בוועד המקומי הכולל את כל תושבי היישוב. נושאים אישיים עברו לאחריותו של החבר.

האסיפות מתקיימות אחת לחודש או חודשיים במועדון, מצולמות ומועברות לחברים בבית דרך הזום או ערוץ הקיבוץ. הנושאים שעולים בן הם החלטות כגון אישור תקציב, הקמת ענף חדש, שינוי מהותי באורחות החיים, קבלת חברים חדשים ועוד. כל חבר יכול לעלות כל נושא לוועד ההנהלה, וזו ממליצה לקדם אותו לאסיפה. לפני כל אסיפה מועבר מידע רלוונטי לכל החברים באמצעות המייל או אפליקציית "מקומי".

את ההצבעה הידנית תפסה הקלפי, תמיד בצורה מסודרת ועל פי כל הכללים בהשגחת חברי ועדת הקלפי ותוך שמירה קפדנית של סיכום ההחלטות. בשנה האחרונה הפכה ההצבעה לדיגיטלית וגם החברים הוותיקים נאלצים ללמוד ללחוץ על המקש הנכון.

נורית אורן

1948. אסיפת חברים מחוץ לצריף חדר האוכל במנסורה

אתר המשקעים כ.ה.

KH Rain charts

סיכום שבועי של המשקעים בכפר הנשיא

"שבוע" = מזום ד' עד ג' עקב ימי הפירסום בדברי הכפר

הקישור לאתר הגשם:-

<http://www.hupo72.space/01/community/raincharts>

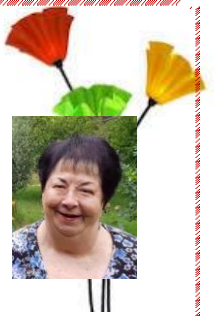
כל גשמי
השנה - שם
למעלה
בקישור!

כן, עוד
שבוע עבר,
הינה!

שבוע	מתאריך	לתאריך	מ"מ	מצטבר שנתי
1	27/10/2021	02/11/2021	5.10	5.10
2	03/11/2021	09/11/2021	0.00	5.10
3	10/11/2021	16/11/2021	0.00	5.10
4	17/11/2021	23/11/2021	16.60	21.70
5	24/11/2021	30/11/2021	0.00	21.70
6	01/12/2021	07/12/2021	3.10	24.80
7	08/12/2021	14/12/2021	28.20	53.00
8	15/12/2021	21/12/2021	97.00	150.00
9	22/12/2021	28/12/2021	10.90	160.90
10	29/12/2021	04/01/2022	10.30	171.20
11	05/01/2022	11/01/2022	0.70	171.90
12	12/01/2022	18/01/2022	47.10	219.00
13	19/01/2022	25/01/2022	42.20	261.20
14	26/01/2022	01/02/2022	84.90	346.10
15	02/02/2022	08/02/2022	42.30	388.40
16	09/02/2022	15/02/2022	19.90	408.30
17	16/02/2022	22/02/2022	0.00	408.30
18	23/02/2022	01/03/2022	38.20	446.50
19	02/03/2022	08/03/2022	12.00	458.50
20	09/03/2022	15/03/2022		
21	16/03/2022	22/03/2022		
22	23/03/2022	29/03/2022		
23	30/03/2022	05/04/2022		
24	06/04/2022	12/04/2022		
25	13/04/2022	19/04/2022		
26	20/04/2022	26/04/2022		
27	27/04/2022	03/05/2022		

המון אהבה והערכה
לסטודנטים לתעשייה מנהל
והנדסה ולסטודנטים
האורחים בהאקתון - עו"סים
לעתיד, המתמחים בזיקנה
ממכללת תל-חי.

משולחן העורכת / שושנה שרקי

היום בו זרחה זיקנתי \ שושנה שרקי

**האקתון הזהב במכללה האקדמית להנדסה אורט בראודה
בכרמיאל. אני הייתי שם.**

בווטסאפ הקבוצתי שלנו 'מעבירים את זה הלאה', בוגרי 'עמותת וויתקי הגליל בתל חי'.
שלחה לנו עינת פורת עמוס פרסום שיצא ממכללת אורט בראודה:
האקתון הזהב טכנולוגיות לגיל השלישי...

עוד פרויקט יוצא לדרך... (כותבת לנו עינת) ואנחנו מוזמנים להגיע להיות **מנטורים** וללוות את
הסטודנטים של אורט בראודה ביצירת טכנולוגיה חדשנית לגיל השלישי.

הגענו להאקתון, בלי ממש להבין מה ולמה ואיך... דויד אלמן, ושושנה שרקי, שנינו בני 77
שנים. במקרה גם שנינו מכפר הנשיא. דויד ואני שנינו בוגרי אוניברסיטת החיים, בנושאים
רגשיים ותובנות.

לפני שאספר את הסיפור שלי והחווייה המיוחדת שעברתי כאן. אני רוצה להודות. לצוות
המכללה שלאורך כל היום הסתובבו בינינו והיו ערים לצרכים של באי הכנס ושלי, בהתמצאות
וכדומה. התקבלתי שם במכללה, בכבוד הראוי לאדם, ובמיוחד לאדם מבוגר שחייב בתנאים
פיזיים מסוימים. החל מהשער הראשי, שם כיוון אותי איש מקבל ומבין מצבים, לחנייה עד
דלת הכניסה. שם קיבל אותי וליווה אותי השומר פנימה, לקבלה ולמעלית. באודיטוריום
מישהו מהצוות שם לב, והביאו לי כיסא נוח בהתאמה. צלם ליווה אותי עם מצלמת וידאו
בשאלות חשובות על מהות המקום שלי בחיים בגילי, ומהות מקומי כאן בהאקתון. איפה אני
חושבת, אולי מתכננת, לתרום במקום הזה... ועוד ועוד. עינת הצמידה לי סטודנט לעבודה
סוציאלית, חתיך ושמו יהודה. שממש דאג לי. הביא לי מים וקפה, ליווה אותי לכל מקום אליו
רציתי להגיע. מה שעשה לי כל כך כייף. חוש ההתמצאות שלי רדום כל השנים.

תמיד אזכור את היום הזה. היום בו זרחה זקנתי. היום הרגשתי כל כך הרבה כוח בזקנה
שלי, בצורה שאני יכולה להביא אותה לפני קבוצות של חבר'ה צעירים מוכשרים, שלומדים
ניהול תעשייה והנדסה - עד שלמדתי להגיד את שלושת המילים ביחד... לקח לי זמן. הבאתי
את עצמי עם הקשיים הפיזיים שלי ושמחת החיים שלי. הם שמעו והיו קשובים למילים שהיה
לי לומר. לקשיים, לחוויות שניצחתי או נוצחתי בהן. לעזרה שהייתי נזקקת לה במצבים
שונים. ולעזרה שאדם מבוגר בשנים זקוק לה ולא יאמר. הם האמינו לי והלכו איתי בחשיבה.

כשאמרתי שאני רוצה תמיכה נוספת במקלות ההליכה שלי. ישבו באחד הצוותים וחשבו איך
לשפר את המקלות הנורדיים האלה, לתת להם אחיזה נוספת ובסיס רחב יותר, שאלו אותי
אם יעזור לי, אם יהיה מחובר מפרק שייתן למקל יותר תנועה, ויאפשר לי לקום ולשבת יותר
בקלות.

בצוות אחר - לאחר שסיפרתי במליאה, שעם כתף שבורה כשיד מונחת במתלה, וביד השנייה מקל הליכה, אני לא יכולה להכין לי קפה, אבל כיצד יגיע הקפה לכורסה? והוא מחכה על השיש שמישהו יביא לי אותו משם. צוות של סטודנטים ישב וחשב על מן אי-רובוט שיודע להתמצא בבית ומאתר חפצים מבלי להתנגש בהם... אפשר לתת לו אפשרות הגבהה להניח עליו את הקפה והוא יעקב אחריי עד לכורסה שלי. הקפה יהיה בגובה שאני אוכל להרים אותו ולהניח אותו לידי. כשהוא לא בתפקוד הוא יורד לרצפה ונחבא בפינה. אחר כך חזרו אליי ושאלו אותי, איך זה, אם יהיה לי עם שעון על היד עם שלושה כפתורים. להזמין את הרובוט השולחני אליי, להנמיך את גובהו שלא יצטרך לטייל במלוא גובהו. שילך לכורסה. אמרתי שזה יבלבל אותי, כשאזדקן אולי כבר לא אזכור מיהם שלושה כפתורים אלה. שפשוט יותר יהיה אם תחברו לו מנגנון של עקוב אחריי. ואולי כפתור אחד בעצם שלי: בוא אליי. ו-לך לפינה. .. רעיון מבריק ביקשתי שישלחו לי כבר אחד כזה.

קבוצה אחרת החליטה למצוא דרך להפגיש אנשים בודדים לזוגיות. ראשית הסברתי להם את ההבדל בין להיות לבד ולהיות בודד. סיפרתי להם שזכורה לי פעם במיוחד. בה ישבתי במסיבת פורים שמחה בקיבוץ. בעלי ואני מחופשים, איתנו יושבים חברים ומוסיקה שמחה. סיימנו את הריקוד. ופתאום נפלה עליי תחושת בדידות תהומית. מה קרה לך שושנה שאלתי את עצמי. ולא מצאתי תשובה. כל כך עצובה הייתי באותם רגעים. היום אני זקנה ולבד יש אנשים שיחשבו אולי שאני מסכנה אלמנה, וילדי לא גרים קרוב... אין לי חוויה של בדידות ולו לרגע אחד. אני מרגישה עשירה במשפחה אוהבת. ראש לשבט רב דורי. ליבי מלא באהבה ובהודיה. כותבת סיפורים, משתתפת בזום בנושאים שמעניינים אותי. ברוך מי שהמציא את הדבר הזה – זום.

הצעתי להם דרכים פרקטיות לאסוף נתונים אודות אנשים שחיים לבד ומעוניינים בזוגיות, ולאתר סוג מסוים של דמויות עם רקע וגיל דומים ליצור עבורם מפגש שמח עם תוכנית.....

כיף להיות בין צעירים שהעניינים שלהם פקוחות, שכשרואים אותך נזכרים בסבתא שלהם שלא דיברו איתה מזמן. אולי בכלל לא ראו אותה קודם בצרכיה המיוחדים לה. אולי מעולם לא היו קשובים אליה ולקשיים של, אפילו לא לסיפוק שיש לה בחייה וחוויותיה. המאוויים שלה. הם יבקרו אותה ביום רביעי הבטיחו לי חמישה מהם. ד"ש לסבתות.

הרגשתי כל כך חכמה, מלאת אנרגיה ואהבה שרק אנשים יכולים לעשות לאנשים, למלא אותם. שכחתי שאני שונאת להצטלם. הכוכב שלי זרח. אחרי הצהריים הרגשתי שפשוט נגמר לי. לא הפסקתי לדבר משעה 9:00 בבוקר עד שעה 15:00 פתאום הרגשתי שאני צריכה שקט. ועכשיו.

עזבתי את המקום, עם חיוך ענק ושבע מכל הבחינות.

עוד ועוד סטודנטים ממש ביקשו שאחזור גם מחר. ואני כל כך הצטערתי עם הידיעה שלא אבוא גם מחר. כי אין לי עם מי לבוא מחר הנהג של מייס דייזי יצא מחר לתל חי לחגוג טו בשבט בעמותה.

ואני. אשריי שזכיתי. איזה יום נפלא היה לי. מקסים. אני כמעט התאהבתי באמת בלהיות זקנה. כשיש סביבי אנשים צעירים שרוצים להקשיב לי שרוצים לשמוע מבינתי מהתבונה שרכשתי עם ניסיון חיי העשירים, שצוחקים כשאני צוחקת, שמרגישים שקשה לי לפעמים, שמציעים לעזור לי לקום מהכיסא ומגישים לי את המקלות שהנחתי בצד. שרוצים להביא לי תה וקפה ואת ארוחת הצהריים המדהימה. אז דרכם - אני אוהבת אותי.

תודה על היום הזה.

שושנה שרקי

